

малка, но чиста и спретната като кутийка. Градината бѣше пълна съ пролѣтни цвѣтя. Всичко говорѣше, че стопанитѣ на тази къща сж грижливи и трудолюбиви хора. На прага излѣзе усмихната Славчовата майка, а отъ близкото кафене изкочи баща му, за да разпрегне и нахрани Бѣлчо. Всички деца помилваха бѣлия конь и му благодариха. Бѣлчо прѣхтѣше самодоволно и отъ време на време удряше съ кракъ земята. Най-после се раздѣлиха и всѣки трѣгна по своя пжтъ.

Презъ цѣлия день Любчо бѣше много радостенъ. Вечеръта заспа съ мисълта за лодкитѣ, за автомобилитѣ, за самолетитѣ и за Бѣлчо. Унесе го сладъкъ сънь: той плува съ бѣла лодка по океана. Върху лодката пише „Бразилия“. Водата е синя, синя като синило. Надъ него хвърчи самолетъ. Самолетътъ се спуща ниско и отъ него се обажда Динко. Ето и зелениятъ брѣгъ на Бразилия. По небосклона се дигатъ кълбести розови облаци. Вижда се тропически лѣсъ и широка свѣтло-синя рѣка — Амазонка! На брѣга спира хубава жълта кола, отъ нея маха: ржка Славчо.

Но всичко се замѣглява и изчезва. Той е отново въ София, при лагера. По шосето за Княжево бѣлъ конь тегли полека двуколка, пълна съ товаръ. Любчо познава Бѣлчо. Въ двуколката Славчовиятъ баща клати добродушно глава и говори тихо:

— Карай, Бѣлчо! Трѣбва да работимъ, че Славчо има нужда отъ книжки и писалки. А когато порастне и стане шофьоръ, ние ще си почиваме.

